

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 4Obdo/64/2020  
Identifikačné číslo spisu: 7916205326  
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2020  
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7916205326.2

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: DESTAL KOŠICE s.r.o., so sídlom Bočná 4, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 575 232, zast. advokátom JUDr. Martinom Kostrejom, so sídlom Cyrila a Metoda 3, 071 01 Michalovce, IČO: 42 105 307, proti žalovanému: Jaroslav Dobranský - STOLÁRSTVO, s miestom podnikania Zimná ulica 341/52, 076 02 Novosad, IČO: 33 159 173, zast. advokátom JUDr. Jozefom Vaškom, so sídlom Szakkayho 1, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 32 474 075, o zaplatenie 890,40 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 13Cb/4/2016, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/17/2019-276 zo dňa 12. 06. 2019, takto

### rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Trebišov ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom č. k. 13Cb/4/2016-220 zo dňa 19. 09. 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 427,40 eur s 9,5 %-ným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 17. 06. 2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku

(I. výrok). Žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti zamietol (II. výrok) a vo vzťahu k trovám konania vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na ich náhradu (III. výrok).

2. Z rozhodnutia prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobca žalobou, ktorú súdu doručil dňa 18. 04. 2016 navrhol, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 890,40 eur s 9,05 %-ným ročným úrokom z omeškania od 19. 12. 2015 do zaplatenia a trov konania. Svoj nárok odôvodnil tým, že dňa 11. 09. 2015 ako zhotoviteľ uzavrel so žalovaným ako objednávateľom ústne zmluvu o dielo, predmetom ktorej bola oprava vysokozdvížneho vozíka značky Desta vo vlastníctve žalovaného. Žalobca vyúčtoval žalovanému cenu diela faktúrou č. 20150044 zo dňa 29. 10. 2015 vo

výške 890,40 eur, ktorú žalovaný doposiaľ neuhradil. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť. Spočiatku namietal, že žalobcovi nie je nič dlžný, lebo mu žalobca nedodal všetky súčiastky, na ktorých sa ústne dohodli. V priebehu konania prehlásil, že nárok žalobcu uznáva čo do sumy 427,40 eur, ktorú je ochotný zaplatiť. Neuznával zvyšok žalovanej sumy tvrdiac, že žalobca od neho požaduje aj zaplatenie súčiastky „ORSTA - domček riadenia“, ktorý mu žalobca nedodal a do vysokozdvížneho vozíka nenamontoval.

3. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu - konateľa žalobcu X. a žalovaného, svedka T. F., oboznámením sa s odborným vyjadrením znalca Ing. L. č. 146/2017 zo dňa 10. 11. 2017, ako aj jeho výsluchom. Zistil, že žalobca faktúrou č. 20150044 zo dňa 29. 10. 2015 fakturoval žalovanému 890,40 eur za opravu vysokozdvížneho vozíka Desta Y, a to nasledovne: agregát riadenia 468,-- eur, kľbovú hlavu 62,40 eur, filter palivový 6,-- eur, filter olejový 6,-- eur, spotrebný materiál 12,-- eur, cestovné náklady 60,-- eur, diagnostiku poruchy riadenia 84,-- eur a opravu riadenia 192,-- eur.

4. Súd vec právne posúdil podľa ustanovení § 536 ods. 1 až 3, § 546 ods. 1, § 548 ods. 1, § 554 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“), upravujúce zmluvu o dielo a cenu diela, vznik nároku na úhradu ceny diela a povinnosti zhotoviteľa riadne vykonať a odovzdať dielo objednávateľovi. Ďalej aplikoval ustanovenia § 365 ods. 1, § 369 ods. 1 a 2 ObchZ a § 1 ods. 2 nariadenia vlády č. 21/2013 Z. z., upravujúceho omeškanie dlžníka a nároky z toho plynúce. Na základe zhodných tvrdení strán sporu dospel prvoinštančný súd k záveru, že tieto platne uzavreli zmluvu o dielo, keď sa dohodli na všetkých jej podstatných náležitostiach. Sporné v konaní bolo iba to, či žalobca dodal a vymenil agregát riadenia vo vysokozdvížnom vozíku žalovaného, za čo požadoval zaplatenie 468,-- eur z titulu jeho ceny. Výmenu tejto súčiastky za novú potvrdil svedok F., ale vzhľadom k tomu, že ide o osobu, ktorá v tom čase u žalobcu pracovala a s ktorým mal konateľ žalobcu priateľský vzťah, jeho výpoveď súd prvej inštancie nepovažoval za jednoznačne preukazujúcu túto spornú skutočnosť, lebo z iných dôkazov pravdepodobnosť tohto tvrdenia nevyplýva. Žalobca nepredložil v konaní dôkaz o dodaní diela, nepredložil dodací list, z ktorého by jasne vyplývalo, aké súčiastky žalovanému dodal, v akej cene a nevyplýva to ani z vystavenej faktúry žalobcu č. 20150044 zo dňa 29. 10. 2015, v ktorej tak isto nie je agregát riadenia bližšie špecifikovaný technickými parametrami, ktoré by pochybnosti vo všetkých smeroch odstránili. Ani znalec nevedel s určitosťou potvrdiť to, či agregát riadenia, ktorý pri ohliadke vysokozdvížneho vozíka posudzoval, bol totožný s tým, ktorý si žalobca, podľa jeho tvrdenia mal zakúpiť od Nemček SONES s.r.o.. Znalec iba potvrdil, že sa vo vysokozdvížnom vozíku nachádza agregát riadenia iných parametrov, než aký sa obyčajne do takýchto zariadení montuje priamo u výrobcu.

5. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že tvrdenie žalobcu o tom, že žalovanému dodal a namontoval nový agregát riadenia, v konaní nebolo preukázané. Žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, čo malo za následok zamietnutie žaloby čo do sumy 468,-- eur (cena agregátu riadenia ORSTA). Súd v tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“ alebo „NS SR“) sp. zn. 4Obo/13/2011 zo dňa 28. 09. 2011.

6. Nárok žalobcu čo do sumy 427,40 eur považoval súd prvej inštancie za dôvodný a preukázaný, zároveň nesporný, lebo žalovaný tento nárok žalobcu uznal. Súd prvej inštancie preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi cenu diela v sume 427,40 eur.

7. Z dôvodu, že žalovaný je v omeškaní so zaplatením ceny diela, súd prvej inštancie uložil žalovanému aj povinnosť zaplatiť úroky z omeškania v zákonnej výške, a to odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému, t. j. od 17. 06. 2016, keďže žalobca v konaní nepreukázal doručenie faktúry č. 20150044, ani predžalobnej výzvy zo dňa 10. 12. 2015, žalovanému. Žalobu žalobcu v časti úrokov z omeškania za obdobie pred týmto dátumom, zamietol.

8. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej tiež „C. s. p.“) a keďže strany sporu mali v konaní pomerný úspech, nárok na náhradu trov

konania im nepriznal.

9. Na odvolanie žalobcu proti prvoinštančnému rozsudku vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o náhrade trov konania, Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 4Cob/17/2019-276 zo dňa 12. 06. 2019, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C. s. p., potvrdil.

10. Žalobca podanie odvolania odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/ a h/ C. s. p., ktoré odvolací súd vyhodnotil za nedôvodné. Poukázaním na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „Ústavný súd SR“ alebo „ÚS SR“) sp. zn. II. ÚS 78/05 a po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku odvolací súd zhodnotil, že toto je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj s čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

11. K námietke žalobcu ohľadom nesprávnych skutkových zistení súdu prvej inštancie odvolací súd uviedol, že ak aj žalovaný (správne malo znieť „žalobca“) v podanom odvolaní namietal skutkové závery prvoinštančného súdu, jeho námietka vo svojej podstate smeruje voči výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany súdu prvej inštancie. Poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/204/2009 zo dňa 14. 09. 2011, rozhodnutia ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, ÚS 97/97, I. ÚS 350/08 a skonštatoval správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu. Odvolací súd nezistil taký postup súdu prvej inštancie, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií hodnotenia dôkazov vyslovených v označených súdnych rozhodnutiach. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie sa opiera o nesporné tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádza zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci. Uviedol ďalej, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver, preto si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie prvoinštančného rozhodnutia, na ktoré v zmysle § 387 ods. 2 C. s. p., v plnom rozsahu odkázal a na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, uviedol nasledovné:

12. Poukázal na § 470 ods. 1, 2, C. s. p., článok 8 C. s. p., § 149 C. s. p., procesnú povinnosť sporových strán uviesť skutkové tvrdenia podstatné pre rozhodnutie vo veci a povinnosť označiť a doložiť dôkazy na preukázanie týchto tvrdení, povinnosť žalobcu tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho porušené alebo ohrozené právo alebo právom chránený záujem, ako aj povinnosť žalovaného tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Uviedol, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobca ako zhotoviteľ uzatvoril so žalovaným ako objednávateľom zmluvu o dielo, predmetom ktorej bola oprava vysokozdvížneho vozíka žalovaného. Keďže žalovaný namietal tvrdenia žalobcu o tom, že tento realizoval výmenu agregátu riadenia, ktorej úhrady sa žalobca v konaní domáha, bolo povinnosťou žalobcu uviesť rozhodujúce skutkové tvrdenia a tieto aj preukázať. Súd prvej inštancie nemohol v konaní uplatniť sudcovskú koncentráciu konania, keďže táto by zjavne bola v neprospech strán konania. Odvolací súd mal za to, že vykonaným dokazovaním jednoznačne nevyplývali tvrdenia žalobcu, že to bol on ako zhotoviteľ, ktorý namontoval agregát riadenia do vysokozdvížneho vozíka žalovaného, ktorý sa tam tohto času nachádza. Z odborného vyjadrenia ani výsluchu znalca na pojednávaní, žalobcom tvrdené skutočnosti neboli preukázané, keďže znalec nevedel jednoznačne uviesť, či agregát riadenia nachádzajúci sa vo vysokozdvížnom vozíku namontoval žalobca a či ďalší agregát riadenia, ktorým disponuje žalovaný, bol agregátom riadenia pôvodne nainštalovaným výrobcom. To, že vo vysokozdvížnom vozíku sa nenachádza výrobcom dodávaný agregát riadenia, ešte samo osebe nie je spôsobilé preukázať, že sa v ňom nachádza agregát riadenia dodaný práve žalovaným (správne malo znieť „žalobcom“), a to s poukazom na to, že z ďalších dôkazov tento záver nie je jednoznačne preukázaný. Vo faktúre žalobcu č. 20150044 nie je agregát riadenia žiadnym spôsobom individualizovaný nezameniteľným spôsobom. Aj vo faktúre dodávateľa žalobcu, O. SONES spol. s r. o., je agregát riadenia označený iba druhovo, pričom samotná faktúra dodávateľa žalobcu ešte nepreukazuje, že práve agregát riadenia, ktorý sa nachádza vo vysokozdvížnom vozíku žalovaného je ten, ktorý bol žalobcovi aj fakturovaný jeho subdodávateľom. Uvedené by bolo jednoznačne preukázané, ak by žalobcovo tvrdenie o tom, že namontoval do vysokozdvížneho vozíka žalovaného práve tento

agregát riadenia, vyplývalo z údajov ako napr. výrobné číslo, rok výroby, čo by bolo zrejme napr. z dodacieho listu O. SONES spol. s r. o., resp. inej evidencie, ktorá by obsahovala takúto nezameniteľnú a jednoznačne odlišiteľnú identifikáciu, pri takto druhovo určených výrobkoch, tak ako to správne uviedol súd prvej inštancie. Takýto dôkaz však žalobca ani nenavrhol.

13. Podľa odvolacieho súdu neobstojí ani námietka žalobcu, že dodávku a montáž agregátu riadenia, ktorý sa nachádza vo vysokozdvížnom vozíku žalovaného, preukázal jednoznačne tým, že ešte pred expedovaním odborného vyjadrenia pre strany sporu, mailom identifikoval agregát riadenia vo vysokozdvížnom vozíku žalovaného typom Danfos, jeho farbou a litrážou 80, keďže už v tom čase bol v konaní vypočutý svedok F., ktorý pri svojom výsluchu uviedol, že pôvodný agregát riadenia vo vysokozdvížnom vozíku žalovaného mal čierne sfarbenie a došlo k jeho výmene za agregát kovosivej farby. Typ a litráž agregátu riadenia pritom sám žalobca odvodzoval od dodávateľskej faktúry O. SONES spol. s r. o., ktorá obsahovala iba tieto údaje. Napokon to, že aký agregát riadenia je, resp. bol vo vysokozdvížnom vozíku žalovaného, mohlo byť zrejme tak svedkovi ako aj žalobcovi už zo samotnej diagnostiky, ktorú títo vykonali pred realizáciou diela, resp. z toho, že to bol žalobca, ktorý pôvodne pri zakúpení vysokozdvížného vozíka žalovaným, tento uviedol do prevádzky. Agregát riadenia s čiernym sfarbením mal podľa zhodných tvrdení strán sporu odovzdať žalobca žalovanému po vykonaní opravy vysokozdvížného vozíka, teda žalobca mal už pred začatím konania vedomosť o jeho farbe a objeme.

14. Odvolací súd ďalej uviedol, že taktiež ani mail žalobcu pre znalca nie je spôsobilý jednoznačne, bez akýchkoľvek pochybností preukázať tvrdenia žalobcu. Poukázal na to, že strany sporu sú povinné úplne a pravdivo uvádzať rozhodné skutočnosti včas, teda keď už o nich mali vedomosť (v čase výpovede konateľa žalobcu) a nie v rámci „stratégie“ tieto pred súdom prvej inštancie selektovať na neskoršiu dobu, keďže takéto správanie v spore sa javí ako účelový postup.

15. Odvolací súd poukázal na obsah spisu, z ktorého je zrejme, že mail žalobcu pre znalca bol súdom prvej inštancie riadne vykonaný, a to postupom podľa 204 C. s. p., keďže tzv. konštatovanie listiny nebolo nutné z dôvodu, že išlo o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené. Súd prvej inštancie dôkaz síce vykonal, avšak ho nehodnotil preto, že skutočnosti z neho vyplývajúce nepovažoval za relevantné, a teda z neho nevyvodil žiadne skutkové zistenia.

16. K tej okolnosti, že žalobca nebol znalcom predvolaný na obhliadku vysokozdvížného vozíka, odvolací súd uviedol, že túto okolnosť považoval sám žalobca za zhojenú výsluchom znalca na pojednávaní prvoinštančného súdu dňa 19. 09. 2018.

17. K neuneseniu dôkazného bremena žalobcom ohľadne dodávky a montáže agregátu riadenia do vysokozdvížného vozíka žalovaného, odvolací súd poznamenal, že žalobca hodnotenie výpovede svedka F. súdom prvej inštancie ani nerozporoval. Uviedol tiež, že skutkové zistenie uvedené v rozsudku prvoinštančného súdu o tom, že žalobca v minulosti dodal žalovanému vysokozdvížný vozík, nemá význam pre rozhodnutie vo veci.

18. Poukázaním na § 365 ods. 2 ObchZ odvolací súd za nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalobcu spočívajúcu v tvrdení, že žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou ceny diela najneskôr dňa 20. 12. 2015, keď písomne odmietol plniť. Strany sporu konkrétnu lehotu splatnosti ceny diela netvrdili, z vykonaného dokazovania nevyplýva ani konkrétny dátum riadneho plnenia záväzku žalobcom, preto súd prvej inštancie správne vychádzal pri určení lehoty splatnosti ceny diela až z momentu doručenia dokladu pre žalovaného (čo v prejednávacom prípade je faktúra č. 20150044 a nie predžalobná výzva, ktorá neobsahuje jednotlivé fakturované položky a ich cenu). Doručenie predmetného dokladu je preukázané spolu s platobným rozkazom súdu prvej inštancie.

19. Na základe vyššie konštatovaného odvolací súd uzavrel, že súd prvej inštancie vo veci dostatočne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil a vo veci rozhodol správne, keď žalobu žalobcu čo do sumy 468,- eur s príslušenstvom zamietol z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na

preukázanie dodávky a montáže predmetného fakturovaného agregátu riadenia do vysokozdvížneho vozíka žalovaného.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa 396 ods. 1 C. s. p., v spojení s § 255 ods. 1 a 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania, ktoré je povinný nahradiť neúspešný žalobca s tým, že o výške trov rozhodne podľa § 262 ods. 2 C. s. p., súd prvej inštancie samostatným uznesením.

21. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 08. 07. 2019.

22. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. I. 291 - 293), prípustnosť ktorého vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f/

C. s. p. tvrdiac, že súdny znalec Ing. Krempaský vykonal znalecký úkon - ohliadku vysokozdvížneho vozíka, len v prítomnosti žalovaného, žalobca prítomný nebol. Po tom, ako žalobca zistil, že ohliadka už bola vykonaná, zaslal znalcovi na jeho mailovú adresu všetky potrebné informácie ohľadne agregátu, ktorý bol pri oprave namontovaný (ktorú otázku považuje žalobca pre konanie za kľúčovú) a napriek tomu, že žalobca tento dôkaz predložil na pojednávaní súdu prvej inštancie dňa 19. 09. 2018, prvoinštančný súd ho v rozsudku žiadnym spôsobom nevyhodnotil. Krajský súd tento nedostatok zhojil v odôvodnení svojho rozsudku tým, že uviedol, že dôkaz o e-mailovej komunikácii bol riadne vykonaný, v súlade s § 204 C. s. p., súd ho však nepovažoval za relevantný, preto z neho nevyvodil žiadne skutkové zistenia. Odvolací súd súčasne uviedol, že nepredvolanie žalobcu na ohliadku bolo zhojené výsluchom znalca. Žalobca tvrdí, že suplovanie povinností prvoinštančného súdu riadne odôvodniť súdne rozhodnutie, Civilný sporový poriadok odvolaciemu súdu nepriznáva.

23. Na základe uvedených tvrdení žalobca dovolaciemu súdu navrhol, rozsudok odvolacieho súdu č. k. 4Cob/17/2019-276 zo dňa 12. 06. 2019 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

24. K dovolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný (písomným podaním zo dňa 06. 11. 2019, zažurnalizovaným ako č. I. 308 - 309 spisu), ktorý navrhol dovolanie žalobcu zamietnuť. Súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

25. Vyjadrenie žalovaného súd prvej inštancie v súlade s ust. § 436 ods. 4 C. s. p., zaslal žalobcovi na vedomie (č. I. 316).

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

27. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

28. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

29. Podľa § 420 C. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1, 2 C. s. p.). Dovolací súd je pri rozhodovaní o mimoriadnom opravnom prostriedku viazaný jednotlivými dovolacími dôvodmi, ako ich dovolateľ vymedzil vo svojom dovolaní, pričom pri rozhodovaní o dovolaní môže prihliadať len na tie vady, ktoré sú dovolateľom výslovne namietané (§ 440 C. s. p.).

30. V rozhodovanej veci žalobca (ďalej tiež „dovolateľ“) namietol vadu zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., pre naplnenie ktorého je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa strane znemožnila realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konaní. Medzi tieto práva však nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces.

31. Procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., dovolateľ vyvodzuje z tvrdenia, že súdny znalec vykonal ohliadku vysokozdvížneho vozíka bez účasti žalobcu, len v prítomnosti žalovaného a hoci po tom, ako žalobca zaslal znalcovi na jeho mailovú adresu všetky informácie relevantné pre konanie a tento dôkaz predložil na pojednávaní súdu prvej inštancie dňa 19. 09. 2018, prvoinštančný súd ho v rozsudku žiadnym spôsobom nevyhodnotil. Tento nedostatok zhojil až odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku tým, že uviedol, že dôkaz o e-mailovej komunikácii bol riadne vykonaný, v súlade s § 204 C. s. p., súd ho však nepovažoval za relevantný, preto z neho nevyvodil žiadne skutkové zistenia. Odvolací súd súčasne uviedol, že nepredvolanie žalobcu na ohliadku bolo zhojené výsluchom znalca. Žalobca tvrdí, že suplovanie povinností prvoinštančného súdu riadne odôvodniť súdne rozhodnutie, Civilný sporový poriadok odvolaciemu súdu nepriznáva.

32. Civilný sporový poriadok v § 132 ods. 1 ukladá sporovej strane povinnosť označiť dôkazy na preukázanie rozhodujúcich skutočností. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je však už vecou súdu (§ 185 ods. 1 C. s. p.) a nie sporových strán. Ak aj súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, alebo vykoná iné dôkazy ako navrhli strany, následkom uvedeného môže byť len neúplnosť skutkových zistení (vedúca k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesná vada podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné.

33. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov má byť súčasťou rozsudku. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p..

34. Dovolací súd z obsahu zápisnice o pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 19. 09. 2020 (č. I. 211 až 217 spisu) zistil, že konateľ žalobcu, ktorý nebol prizvaný k znaleckému úkonu, predložil súdu mailovú komunikáciu, ktorá prebehla medzi ním a znalcom Ing. M. dňa 11. 11. 2017, pred

vypracovaním odborného vyjadrenia. Konateľ žalobcu uviedol, že z predmetnej komunikácie vyplýva, aké stanovisko má k veci, ktoré korešponduje s tým, k čomu dospel znalec v odbornom vyjadrení. Dovolací súd ďalej zistil, že uvedené okolnosti síce z rozsudku súdu prvej inštancie nevyplývajú, tento nedostatok však zhojil súd odvolací, ktorý v bodoch 41. až 43. odôvodnenia rozsudku uviedol, že dôkaz - mailovú komunikáciu medzi žalobcom a znalcom, prvoinštančný súd riadne vykonal postupom podľa § 204 C. s. p., nehodnotil ho však preto, že skutočnosti z neho vyplývajúce nepovažoval za relevantné, a teda z neho nevyvodil žiadne skutkové zistenia. Uviedol ďalej, že odpis listiny (mailu) bol strane sporu v priebehu konania doručený a listina, resp. jej obsah neboli protistranou spochybnené. Doplnil tiež, že sám žalobca považoval nepredvolanie svojej osoby na ohliadku vysokozdvížneho vozíka za zhojené výsluchom znalca na pojednávaní prvoinštančného súdu dňa 19. 09. 2018.

35. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd za nedôvodnú vyhodnotil námietku žalobcu spočívajúcu v tvrdení, že úlohou odvolacieho súdu nie je suplovať prvoinštančný súd pri odôvodňovaní jeho rozhodnutia. Dovolací súd zdôrazňuje, že rozhodnutia všetkých vo veci konajúcich súdov je potrebné posudzovať vo vzájomnej súvislosti a pokiaľ z nich ako celku vyplývajú odpovede na podstatné okolnosti sporu, nemožno ich považovať

za arbitrárne. Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR aj Ústavného súdu SR vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvoinštančného, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka

na spravodlivý proces. Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach zároveň konštatoval, že odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj súdu odvolacieho, prípadne aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania.

36. Dovolací súd sa zaoberal aj námietkou dovolateľa o nedostatku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia (primárne prvoinštančného, vzhľadom na absenciu vyhodnotenia mailovej komunikácie medzi žalobcom a súdnym znalcom), pričom dospel k záveru o neopodstatnenosti tejto námietky. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie obsahuje podstatné dôvody, pre ktoré súd žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti [teda čo do istiny 463,- eur (predstavujúcej cenu agregátu riadenia ORSTA) s príslušenstvom a úroku z omeškania za obdobie od 19. 12. 2015 do 16. 06. 2016 zo sumy 427,40 eur] zamietol. Súd prvej inštancie z predložených dôkazov a vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia, že žalovanému dodal a namontoval nový agregát riadenia. Žalobcom namietaný nedostatok prvoinštančného rozsudku, spočívajúci v nevyhodnotení dôkazu - mailovej komunikácie medzi žalobcom a súdnym znalcom, zhojil súd odvolací, pričom, poukazujúc na vyššie uvedené, rozhodnutia vydané v príslušnom súdnom konaní je potrebné posudzovať v ich vzájomnej súvislosti (viď bod 35.).

37. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ nedôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/

C. s. p., preto dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c / C. s. p., odmietol ako neprípustné bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

38. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p. ). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

39. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p., a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.